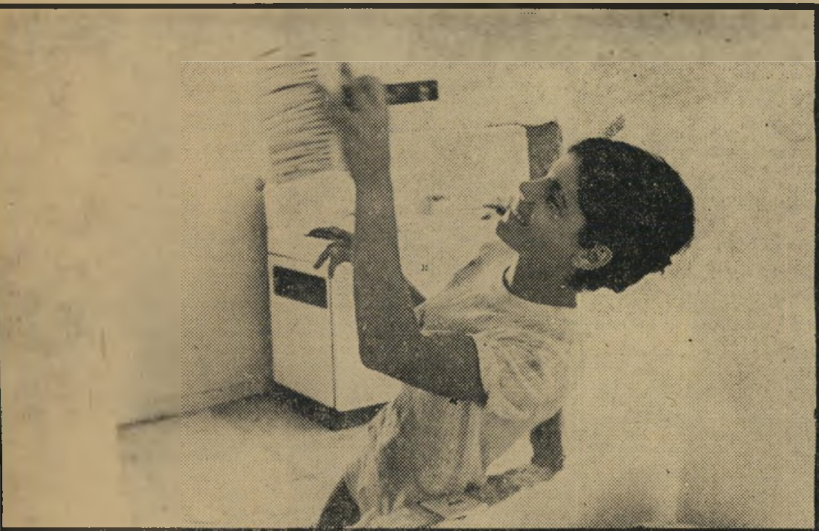


הצבעיות

כיצד הגיעו השלוש למקצוען זה? מספרת חיה: "לפני כן עבדנו בטיפול בילדים, בי נקיין, כמה שבא. יום אחד, כשעבדנו, אני ולא, בניקוי דירה חדשה בקבלנות, פגשנו את דויד הקבלן. באותו זמן עזבו אותו

וא היית את צעירה הנאלצת לפרנס את עצמה — האם היית מוכנה לעבוד כצבעית? לא, נכון? ודאי שלא. הצעירות שלנו — ביחוד העירוניות — הן איסטיטיות מדי,



מבעד לחלון: חיה, אחותה התאומה של לאה, מסיידת במיקצוענות את הקיר מעל לחלון הפנימי במיטבה. מדוע עליה להשתרר בב מעד לחלון לשם כך? לאלוהי הסיידים הפיתרונים. כנראה שהיא יודעת מה היא עושה.

כמה פועלים שלו, אז הוא הציע לי ולאחר תי שנעבוד אצלו. הוא הציע תנאים טובים, והסכמנו. צירפנו אלינו גם את כרמלה, החברה שלנו, ונהיינו קבוצה. "ביום הראשון שיצאנו לעבודה קנינו לנו בגדים מיוחדים, קרטון וסיגריות — שתינו מעשנות בשרשרת — והגענו לאוכל לא דאגנו, דויד מספק את האוכל מההתחלה. הוא קונה בשר וירקות, ואנחנו מבשלות בבית איפה שאנחנו עובדות. "בהתחלה פחדנו בעיקר מהליכולן, לא

עדינות מדי, קפואות מדי: "להתלכלך כל היום בסיד? השתגעתי? ובכלל, הלא כולם יצחקו עלי. יותר טוב לי ללכת רעבה." אבל יש עדיין, פה ושם, בנות עם דם, המאמינות בפתגם האומר: "העבודה לעולם איננה בושה לאדם, גם אם האדם לפעמים הוא בושה לעבודה." שלוש כאלו הן התאומות חיה ולאה גירזי (22), וחברתן כרמלה (18 וחצי), העובדות כרגע בוילה בסביון — כצבעיות אצל הקבלן דויד ותיד.

על הגובה: כגבר לכל דבר, עומדת לאה גירזי על הסולם, מלוכלכת בגדים אולם מבסוטיט לחלוטין, כשהיא מסיידת את התקרה בוילה שבסביון. לאה היא אשה מעשית, אינה מתרגשת מן הקשיים שבעבודות-גבריים. ללאה יש שתי שותפות-לעבודה — אחותה חיה וחברתן המשותפת כרמלה. הרעיון להיות צבעות בא להן בעזרתו של הקבלן שלהן — דויד ותיד, שלימד אותן את המיקצוע כולו.

מהעבודה הקשה. אבל התרגלנו מהר. ראוי נו שלא מתים מזה. אחרי העבודה אנחנו מתרחצות — וזהו זה. סיד זה דבר שיורד." "בהתחלה התביישנו קצת", מתערבת לאה, תאומתה של חיה. "אבל זה עבר מהר, בי חוד אחרי שראינו שכל מי שעבר וראה אותנו היה אומר: תיראו איזה בנות חרוצות, איזה יופי, ואף אחד לא צחק עלינו. "במשפחה לא יודעים עד היום שאנחנו צבעיות. אנחנו גרות בחדר שכור בקיראוון, בי 130 ל"י לחודש. עכשיו, כשידעו מה סיפור בעיתון, דווקא יהיו מבסוטים. מה יש? המשכורת טובה, ואנחנו לא מבזבזות אותה. אנחנו רוצות לקנות לעצמנו דירה משלנו. הוצאות כמעט שאין לנו — אוכי לות אצל דויד, לא מבלות כמעט — אין זמן, בערב אנחנו ע"יפות למחת."

שלוש הצבעיות, מסתבר, אינן היחיי דות אשר נלהבות מהעסק. גם הצד השני מרוצה. דויד הקבלן רווה נחת מקבוצת ה- עבודה שלו. "הכי אני מבסוט מהן", הוא טוען, "בגלל שהן לא מורידות את הרמה. עובדות — כאילו בשביל עצמן. שומרות משמעת נהדר, לא עושות חוכמות. מה עוד, שהן נחשבות מתלמדות עדיין, אז גם מבחינה כספית זה עסק טוב בשבילי. אני משלם להן 20 ל"י ליום, ומקבל מהן טיב והספק של עבודה לא פחות מגבר."

עד כדי כך, שכבר החלו נשמעים דיבורים על שותפות, הקמת קואופרטיב. ו- שאר רעיונות של התקשרות קבועה יותר- בין הקבלן לפועלות שלו. אולם הפעם, ה- בנות הן אלו המהססות. ביחוד לאה: "לא יודעת", היא מודה. "עוד לא החלטתי. תי, זו עבודה טובה, אבל אני בכל זאת יש לי עוד את החלום שלי מתמיד — ללמוד להיות פעם מורה לספורט."



החיך המסוים: חיה, כשאר הבנות, נהנית מן לפני המצלמה. 20 ל"י ליום, ועוד כמתחילה, לא הולכות ברגל.

עבודת הצוות: כרמלה (מימין) וחיה התלבשו על אחד התריסים, ובעבודת צוות מ- הירה חיסלו אותו. בין צביעה ובין אם טיוד — הן מומחיות לכל.